

Sygn. akt V U 201/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania Mieczysława Stępienia

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 9 stycznia 2017 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Krzysztof Głowczyński

sygn. akt V U 201/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy M. S. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych wobec wymaganych 15 lat. Jednocześnie organ rentowy nie uznał za prace wykonywane w szczególnych warunkach zatrudnienia ubezpieczonego w:

- (...) Zakładzie (...) w J. w okresie od 11 lipca 1978 r. do 09 października 1989 r., ponieważ nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego, iż w trakcie tego zatrudnienia wykonywał pracę w szczególnych warunkach,

- Kopalni(...) od 11 maja 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. ponieważ podany charakter pracy jest niezgodny z działem i pozycją rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a podane stanowisko pracy jest niezgodne z powołanymi przepisami branżowymi.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. S. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie wnioskodawcy emerytury od dnia złożenia wniosku i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Nie akceptując ustaleń zaskarżonej

decyzji wnioskodawca podał, że w okresie od 11 lipca 1979 r. do 09 października 1989 r. (10 lat, 2 miesiące i 27 dni) pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Zakładzie (...) w J. jako ślusarz remontowy-piaskowacz (Wykaz A, Dział III, poz. 80 i 82 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; poz. 80. piaskowanie na sucho i śrutowanie wewnątrz komór oraz 82. prace ślusarskie przy remoncie wewnątrz cystern). Z kolei w okresie od 11 maja 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. (6 lat, 7 miesięcy i 20 dni) w Kopalni (...) wykonywał prace ładowacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wskazał, że w zaświadczeniu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 01 września 2015 r. Kopalnia (...) mylnie podała, że wykonywane przez wnioskodawcę prace na stanowisku ładowacz mieszczą się w wykazie A, Dział I, pkt 1 rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r., podczas gdy prawidłowo winno być – wykaz A, Dział, pkt 3 – wydobywanie, obróbka, przeróbka surowców skalnych oraz wydobywanie ropy naftowej i gazu oraz wykaz A, Dział I, pkt 3, poz. 3 zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty – poz. 3. wydobywanie, obróbka i przeróbka surowców skalnych oraz wydobywanie ropy naftowej lub gazu – 3. ładowacz materiałów kamiennych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. S., ur. (...), w dniu (...) r. ukończył 60 lat życia i na dzień 01 stycznia 1999 r. wykazał wymagane 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Wnioskodawca jest członkiem OFE ale wniósł o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu skarbu państwa. Zasadniczą służbę wojskową odbywał w czasie od 27 kwietnia 1976 r. do 11 kwietnia 1978 r.

M. S. ukończył (...) Szkołę Zawodową (...) w J. w zawodzie frezer. W okresie od 01 lutego 1972 r. do 30 czerwca 1978 r. wnioskodawca w Zakładach (...) (obecnie (...) S.A.) wykonywał pracę frezera.

(o k o l i c z n o ś c i b e z s p o r n e)

W (...) Zakładzie (...) w J., w okresie od 11 lipca 1978 r. do 09 października 1989 r. M. S. wykonywał prace frezera i ostatnio ślusarza remontowego. Podstawę tego zatrudnienia stanowiła zawarta w dniu 11 lipca 1978 r. umowa o pracę. Na jej podstawie wnioskodawcy powierzono w Dziale (...) obowiązki frezera, a od dnia 11 lipca 1978 r. przyznano dodatek szkodliwy dla zdrowia. Dodatek taki zatrudnionemu na stanowisku frezera ubezpieczonemu przyznano także angażami z 22 stycznia i 08 października 1980 r. Podstawę przyznania dodatków stanowiły postanowienia obowiązującego wówczas UZP dla Budownictwa z 23 grudnia 1974 r. Angażem z dnia 10 sierpnia 1988 r., z dniem 01 sierpnia 1988 r. zmieniono M. S. umowę o pracę poprzez przeniesienie go ze stanowiska frezera na stanowisko ślusarz remontowy kruszarek. Pracę ślusarza remontowego wykonywał w Wydziale (...).

D o w ó d: w aktach osobowych: wnioski o przyjęcie do pracy,

umowa o pracę,

angaże,

opinia,

kartoteka osobowa.

W Kopalni(...) sp. z o.o. M. S. od 11 maja 1992 r. do 22 sierpnia 2000 r. wykonywał pracę ładowacza - zgodnie ze świadectwem pracy w szczególnych warunkach – z wyłączeniem okresów nieskładkowych, ładowacz, wymienioną w wykazie A, Dział I, poz. 3 pkt 6.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: świadectwo pracy, k. 22.

W zaświadczeniu z dnia 01 września 2015 r. Kopalnia (...) sp. z o.o. stwierdziła, że w okresie od 11 maja 1992 r. do 22 sierpnia 2000 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach – z wyłączeniem okresów nieskładkowych na stanowisku – ładowacz – wydobywanie, obróbka i przeróbka surowców skalnych, wymienione w wykazie A, Dział I pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r.

d o w ó d: w aktach emerytalnych: zaświadczenie, k. 24.

Decyzją z dnia 09 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy M. S. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych wobec wymaganych 15 lat. Jednocześnie organ rentowy nie uznał za prace wykonywane w szczególnych warunkach zatrudnienia ubezpieczonego w:

- (...)Zakładzie (...)w J. w okresie od 11 lipca 1978 r. do 09 października 1989 r., ponieważ nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego, iż w trakcie tego zatrudnienia wykonywał pracę w szczególnych warunkach,

- Kopalni (...) od 11 maja 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. ponieważ podany charakter pracy jest niezgodny z działem i pozycją rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a podane stanowisko pracy jest niezgodne z powołanymi przepisami branżowymi.

(o k o l i c z n o ś ć i n i e s p o r n e)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy M. S. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z dyspozycji § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń istnieje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia w przypadku braku odmiennych regulacji ustawowych w tym przedmiocie. Dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, iż nie może on przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, iż w dacie wydania decyzji przez organ emerytalny wnioskodawca ukończył 60 lat, zaś na dzień 01 stycznia 1999 r. udowodnił wymagane okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 25 lat. Wnioskodawca przystąpił do OFE, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca posiada staż 15 lat pracy w szczególnych warunkach i czy takie prace wykonywał we wskazanych w odwołaniu okresach, tj. od 11 lipca 1979 r. do 09 października 1989 r. i od 11 maja 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. M. S. stwierdził, iż w pierwszym okresie zatrudnienia wykonywał prace wymienione w wykazie A, Dział III, poz. 80 i 82, zaś w drugim okresie wykonywał prace wymienione w wykazie A, Dział I, poz. 3.

W ocenie organu rentowego wskazane wyżej okresy nie mogą być uznane za okresy wykonywania prac w szczególnych warunkach ze wskazanych w uzasadnieniu decyzji przyczyn formalnych.

Na wstępie należy wskazać, że w stanowiącym załącznik do wymienionego wyżej rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r. Wykazie A, w Dziale III. W hutnictwie i przemyśle metalowym, poz. 80, do prac w szczególnych warunkach zaliczono wskazane przez wnioskodawcę prace polegające na piaskowaniu na sucho i śrutowanie wewnątrz komór, a zgodnie z poz. 82, prace ślusarskie przy remoncie wewnątrz cystern. Z kolei w Dziale I. W górnictwie, poz. 3 wskazanego wykazu A, za prace w szczególnych warunkach zostały uznane prace polegające na wydobywaniu, obróbce i przeróbce surowców skalnych oraz wydobywanie ropy naftowej i gazu. W świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo – branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638). Przedstawione wyżej stanowisko jest w orzecznictwie ugruntowane. Dla przykładu można wskazać, że analogiczny, odwołujący się nie tylko do wskazanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego ale także i innych orzeczeń tego Sądu, pogląd Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych wyraził w wyroku z dnia 13 lipca 2016 r., I UK 218/15; Legalis nr 1507958. Dodatkowo w wyroku tym wyjaśniono, że prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych bez względu na miejsce ich wykonywania i rodzaj zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”, a także, że konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki.

Odnosząc powyższe poglądy do ustalonych w sprawie faktów należy przede wszystkim stwierdzić, że pracując w (...) Zakładzie (...) w J., M. S. nie był zatrudniony w hutnictwie i przemyśle metalowym i już choćby z tej przyczyny nie

mógł wykonywać prac, które wskazuje w odwołaniu, tj. prac wymienionych pod poz. 80 i 82. Wyraźnie bowiem prace te są pracami w szczególnych warunkach o ile wykonywane są we wskazanych wyżej branżach przemysłu. Analiza akt osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że Zakład nie należał do branży hutniczej ani przemysłu metalowego. Określone bowiem umową o pracę i późniejszymi angażami podstawy ustalania wynagrodzenia w tym Zakładzie wskazują na to, że Zakład należał do branży budowlanej. We wskazanych dokumentach pracowniczych jako podstawę ustalania wynagrodzeń pracowniczych wskazywano na postanowienia UZP dla budownictwa z 23 grudnia 1974 r. Nazwa tego Zakładu może także wskazywać na przynależność do branży transportowej. Wskazane okoliczności nie pozostawiają jednak wątpliwości co do tego, że Zakład w J. nie był zakładem przynależnym do branży hutniczej ani też przemysłu metalowego.

W świetle zebranego w sprawie materiału, w tym przede wszystkim dokumentów jakie znajdują się w prowadzonych przez były (...) Zakład(...) w J. aktach osobowych, w okresie od 11 lipca 1978 r. do 31 lipca 1988 r. M. S. wykonywał prace frezera a od 01 sierpnia 1988 r. do 09 października 1989 r. ślusarza remontowego. Treść opinii z dnia 28 maja 1987 r. wskazuje także na to, że w czasie od 01 listopada 1982 r. wymieniony wykonywał także prace mechanika samochodowego. Należy przy tym zauważyć, iż fakt wykonywania takiej pracy – jeśli chodzi o dokumentację pracowniczą – wynika tylko ze wskazanej opinii. W pierwszej kolejności podstawę ustaleń faktycznych stanowi dowód z dokumentów, zaś zeznania świadków stanowią materiał uzupełniający. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach z dnia 17 stycznia 2012 r., III AUa 1482/11, LEX 1110006 i z 22 lutego 2012 r., III AUa 1734/11, LEX 1129735 stwierdził, że skoro prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego w judykaturze, w tej kategorii spraw podkreśla się, że zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne. Stanowisko to podzielił w wyroku z dnia 06 sierpnia 2014 r., III AUa 466/14 Sąd Apelacyjny w Lublinie; LEX nr 1496008. Sąd Okręgowy w pełni podziela przytoczone wyżej poglądy. Skoro zatem ponad wszelką wątpliwość dokumenty pracownicze (umowa o pracę, angaże, i kartoteka osobowa) wskazują na fakt zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze frezera, to niezależnie od przytoczonych wyżej rozważań wskazujących na charakter stanowiskowo – branżowy wyodrębnionych poszczególnych prac, brak jest podstaw do przyjęcia, że pracując w (...) Zakładzie (...) w J. M. S. wykonywał wskazywane przez niego prace wymienione w wykazie A, Dział III, poz. 80 i 82. W tym zakresie wypada zauważyć, iż wnioskodawca jest z wykształcenia po (...) szkole zawodowej frezerem i taką pracę wykonywał – na co wskazuje zebrany w sprawie materiał – nie tylko w (...) w J., ale także w okresie poprzedzającym to zatrudnienie, od 01 lutego 1972 r. do 30 czerwca 1978 r. w Zakładach (...) w J.. Skoro zatem zebrany w sprawie materiał uzasadnia przyjęcie, że w okresie od 11 lipca 1978 r. do 31 lipca 1988 r. M. S. wykonywał prace frezera, należy wyjaśnić czy taka praca jest pracą w szczególnych warunkach. W tym zakresie w załączniku do rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r., wykazie A, nie tylko w Dziale III, a szczególnie w Działach V. „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” jak również w Dziale VIII „W transporcie i łączności” pośród prac w szczególnych warunkach nie wymieniono pracy frezera. Także w świetle orzecznictwa praca frezera nie jest pracą w szczególnych warunkach (por. wyroki Sądów Apelacyjnych: w Łodzi z dnia 22 października 2013 r., III AUa 42/13; Legalis numer 748992 i z dnia 30 września 2014 r., III AUa 2505/13; Legalis numer 1092922, w Lublinie z dnia 11 lutego 2016 r., III AUa 968/15; Legalis numer 1410017 i z dnia 18 stycznia 2017 r., III AUa 852/16; Legalis numer 1576849). W uzupełnieniu ze względu na fakt, że w okresie zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J. wnioskodawca otrzymywał dodatek za prace szkodliwe dla zdrowia, wypada powtórzyć za Sądem Apelacyjnym w Gdańsku - którego pogląd Sąd w pełni podziela – że otrzymywanie dodatku za pracę w szkodliwych warunkach nie jest równoznaczne z pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Dodatek za pracę w szkodliwych warunkach nie dowodzi pracy w szczególnych warunkach, tak samo jak jego brak nie oznacza, że pracownik nie pracował w szczególnych warunkach (Legalis numer 1428804).

Uwzględniając zatem zebrany w sprawie materiał i powyższe rozważania Sąd nie znajduje jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wykonując faktycznie pracę frezera, w okresie od 11 lipca 1978 r. do 31 lipca 1988 r. M. S. wykonywał

prace w szczególnych warunkach w rozumieniu powołanych na wstępie przepisów prawa ubezpieczeniowego. Gdyby jednak nawet przyjąć na podstawie zeznań świadków, że M. S. wykonywał prace polegające na piaskowaniu takich wymienionych przez świadka urządzeń jak piaskarki, skrzynie, burty i ramy samochodów, obręcze kół, znaki drogowe i elementy mostów, to takie prace nie są tożsame z tymi, jakie są wymienione w Dziale III, poz. 80 wykazu A, gdyż nie były wykonywane wewnątrz komór. Należy podkreślić również, że nieodzownym warunkiem uznania prac polegających na piaskowaniu na sucho i śrutowaniu za prace w szczególnych warunkach jest stwierdzenie, że prace te wykonywane są wewnątrz komór, przy czym – w świetle przytoczonych wyżej przepisów - prace te muszą być ponadto wykonywane w takich warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W świetle zebranego w sprawie materiału, w tym szczególnie zeznań świadków M. O. i A. J.- gdyby nawet przyjąć za wiarygodne ich zeznania – to nie może budzić wątpliwości to, że piaskując wskazane wyżej elementy pojazdów i mostów, pracy tej M. S. nie wykonywał wewnątrz komór. Brak jest także jakichkolwiek danych, by przyjąć zgodnie z oczekiwaniem ubezpieczonego, że wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w wykazie A, Dział III, poz. 82, tj. prace wewnątrz cystern. W świetle zatem powyższych rozważań nie znajdujące jednak jakiegokolwiek oparcia w dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy zeznania świadków M. O. i A. J. nie zasługują w przekonaniu Sądu na to by dać im wiarę.

Przedstawiona wyżej ocena ma kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenie. Niezależnie bowiem od oceny charakteru pracy jaką wnioskodawca wykonywał w Kopalni (...), ze względu na wymiar 6 lat, 7 miesięcy i 20 dni tego zatrudnienia, okres ten nie jest wystarczający do uwzględnienia odwołania, jest bowiem krótszy od wymaganych co najmniej 15 lat. Nadal zatem nie jest spełniona jedna z określonych art. 184 ustawy emerytalnej przesłanka.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.